

Gehejmeraadinden i sine egne Tanker, og Frøken Jytte vendte Ryggen til og saae paa Maagerne. Han fandt forøvrigt, at den første var bleven svært gammel. Havde ikke Datteren været saa temmelig uforandret, vilde han næppe have vidst, hvem hun var.

Han tænkte et Par Gange paa at gaa hen og forestille sig; men han havde sine Grunde til ikke at vise sig altfor paagaaende. Da gik Tilfældet ham for anden Gang tilhaande. En Konduktør dukkede op for at efterse Billetterne, og da han paa sin Rundgang kom til Fru Bertha, viste det sig, at hun havde lagt sin Haandtaske fra sig nede i Damekahytten.

»Aa Jytte,« sagde hun. »Vil du ikke gaa ned —.«

I samme Øjeblik stod Karsten From foran hende med Hatten trykket for Brystet. Med naragtig Ærbødighed udbad han sig »den store Naade« at maatte være hende til Tjeneste.

»Aa er det Dem! Goddag!« sagde hun tørt. »Jo Tak, naar De endelig vil. Det er en brun Safians-taske. Blot De vil sige det til Jomfruen.«

Jytte blev ilde tilmode ved pludselig at se en af sine forhenværende Friere skyde op af Dæksplanterne. Hun havde ikke haft Anelse om hans Tilstedeværelse. Da Maleren et Øjeblik efter kom tilbage og »ærbødigt knælende« — som han sagde — overrakte Moderen Tasken, vendte hun sig igen